

MIKAEL RESSEM

The book cover features a dark, atmospheric illustration. In the foreground, a large, pale, textured hand reaches up from the bottom right, holding a small, pale, humanoid figure. The figure has its hands near its face in a gesture of distress or contemplation. To the left, a dark, shadowy figure is suspended in the air, appearing to be falling or floating. The background is a deep, dark blue-green with a grainy, textured appearance, suggesting a vast, dark space or a deep underwater environment. The overall mood is mysterious and unsettling.

NÄR DET
TYSTA TAR ÖVER

Förlaget Orda

När det tysta tar över

Av Mikael Ressem

Levande död (2014)

1:a upplagan Förlaget Orda AB 2015

© Mikael Ressem 2015

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

Tryckt i Polen 2015

ISBN 978-91-7553-896-9

www.forlagetorda.se

*"Det jag skriver är helt sant,
för jag har hittat på det själv"*

Kapitel 1

"Jag borde ha levt mitt liv annorlunda, borde ha gjort på ett annat sätt. Jag borde ha gjort mer för andra. Inte jobbat så sent. Varit mer med dig istället. Jag skulle ha sagt ja till mer, borde ha skjutsat mer, engagerat mig mer. Jag borde ha funnits mer för dig.

Louise, varför tappade jag bort dig? Jag vet varför, men jag vill egentligen inte prata om det, orkar inte skriva det. Men jag gör det ändå, jag erkänner. Jag förlorade dig för att jag var jag. För att jag var mer upptagen med mig själv och mitt patetiska arbete än med dig. Tiden som du konkurrerade om gav jag till en karriär som har tagit slut. Och vad betyder det nu? Ingenting. För om man lever utan att ha levt, betyder ingenting precis vad det är, ingenting.

Tiden till nu, det var tiden som krävdes för att en idiot skulle kapitulera. Det känns trist att idioten behövde vara jag, men när jag skriver klarnar det mer och mer.

Förlåt Louise. Förlåt Anders och förlåt Johan. Förlåt mig för den jag har varit och förlåt mig för det jag har gjort. Och inte gjort.

Men ni behöver inte förlåta mig för det som kommer att hända. Det finns inget som kan förlåta det som kommer. Men jag måste göra det som måste göras.

Det tar slut nu.

Försök ta hand om varandra. Försök vara en bättre människa än mig. Släpp fram den kärlek som finns och ta hand om den tid ni har ihop. Försök att glömma mig så fort ni kan.

Jag älskar er"

Han fläktade brevet några gånger för att bläcket skulle torka, vek ihop det och la det i kavajens innerficka. Han skruvade av korken på en halvlitersflaska med ett starkt innehåll som han lät rinna ner i den redan fuktiga strupen. Det var inte mycket kvar av flaskans innehåll, och det var inte mycket kvar av den anonyme mannens liv.

Han hade tänkt mycket, funderat. Längtan att dö hade växt sig

starkare och bytts mot en vilja att inte leva. Tankarna hade blivit planer och nu var planerna verklighet. Han skulle ta sitt liv och han skulle göra det snart.

Kostymen var uppsydd av en trevlig skräddare, en vietnames. Han hade beställt skräddarsydda kostymer av honom förut och de hade alltid varit till belåtenhet. Just den här kostymen hade han låtit förstärka kragen på, med kevlar. Kevlar var fem gånger starkare än stål och skulle fylla sitt syfte mer än väl.

Chim, som skräddaren hette, hade tittat misstänksamt men inte ställt någon fråga. Det var det som var så bra med utländsk arbetskraft hade han tänkt, de är inte så nyfikna, de respekterar integriteten. Det hade inte en svensk skräddare gjort.

Det var nära nu, snart skulle han ta sitt liv. Men han hade en gärning kvar, det fanns ett mål kvar att uppfylla. Han skulle döda en vän. En vän som inte förtjänade att leva längre. Kanske var han inte hans vän längre, kanske var det länge sedan deras vänskap tog slut. När han tänkte på det så hade vänskapen bytts mot hat för längesedan, och det var hatet som fick honom att fortsätta leva. Men bara en kort stund till.

Kapitel 2

Patrik Andréasson satte sig hastigt upp i sängen. Hade han hört något, eller var det bara en del av en dröm? Han lutade sig tillbaka i sängen, andades. Försökte sluta tänka. Måste sova igen. En hastig blick på klockradion sa honom att det bara var tre timmar tills den skulle tjuta irriterat och berätta att en dag i en av polisens radiobilar var på programmet.

Där var det igen, en knackning. Det kom från dörren.

Patrik stod upp nu. Han rörde sin kraftiga men ändå atletiska kropp smidigt ut mot hallen. Det knackade igen. Inte bestämt, utan mer som en försiktig smekning.

Den massiva ytterdörren skulle inte gå att forcera utifrån, den var för rejäl. Men det fanns heller inga små dekorativa fönster som kunde ge en aning om vem som besökte honom klockan tre på natten.

I en enda rörelse vred han om låset och öppnade dörren. Han visste inte vad han hade förväntat sig men den som stod där var utan tvekan den sista person som han trott skulle besöka honom mitt i natten.

En smal, många skulle säga undernärd, man med runda glasögon och en passiv mimik.

Tomas Svensson.

Patrik hade lärt känna honom för ett drygt halvår sedan.

Patriks närmaste vän Erik Sandström hade presenterat dem båda när de arbetade med att lösa ett antal obehagliga kidnappingsfall. Patrik hade varit tveksam till att låta Tomas vara med då, men efter hand hade han uppskattat honom trots hans många gånger helt avvikande beteende. Men att han skulle komma till Patriks lägenhet tre på morgonen en iskall natt i februari, det hade han inte räknat med.

– Har du kaffe? frågade Tomas samtidigt som han klev in i Patriks lägenhet.

Tomas hade inte förklarat sitt ärende närmare och Patrik hade inte frågat. Han stod i sina vita kalsonger av modell David Beckham och öste i rätt antal mått av det kaffe som Tomas hade beställt. Det var ingen större idé att bli förvånad eller att ens försöka säga något. Om Tomas hade kommit hem till honom mitt i natten så var det väl antagligen något angeläget.

Patrik vände sig om. Stod med ryggen mot diskbänken och kaffebryggaren och tittade på en mycket underlig man som satt vid köksbordet. Tomas tittade inte tillbaka.

Under den korta men rätt intensiva tid som Tomas och Patrik känt varandra hade Tomas aldrig dykt upp oanmäld, men å andra sidan följde han inte riktigt normerna som alla andra levde efter. Han gick sin egen väg efter en egen agenda som ingen kände till. Ungefär så var Tomas.

Perkulatorbryggaren kluckade i bakgrunden. Ingen sa något. När kluckandet avtagit höllde Patrik upp en kopp kaffe och ställde framför Tomas.

– Mjölk. Tomas hade inte tittat upp när han uttalat formuleringen som var mer en tillsägelse än en fråga.

Patrik tog fram en mjölkförpackning från Gefleortens lokala mejeri ur kylen och skulle precis hälla i Tomas kopp när han sträckte fram en bromsande hand för att hindra Patrik i rörelsen.

– Ville du inte ha mjölk? Patrik såg förvånad men inte överraskad ut.

– I ett glas.

– Vill du ha mjölk i ett glas? Patrik tittade på Tomas som inte hade för avsikt att svara på ett påstående som tydligen var för uppenbart, lite för banalt. Tystnaden tog vid. Patrik höllde mjölken i ett glas och ställde vid sidan av Tomas kaffekopp.

Patrik satte sig ner mittemot sin besökande gäst och tog ett djupt andetag.

– Tomas, tänker du berätta vad du gör här klockan tre på natten?

– På morgonen, svarade Tomas kort.

– Hur menar du nu?

– Klockan tre är inte på natten, det är på morgonen.

Patrik suckade.

– Kom igen nu Tomas, vad gör du här?

Tomas tittade upp. Utan att direkt titta på Patrik utan mer genom honom, som om han inte fanns där.

Kapitel 3

Ångesten var på besök igen. Ville inte släppa taget. Som en obehaglig granne som aldrig gick hem trots att samtalen hade tystnat för längesedan. Hjärtat slog hårdare än vanligt. Han räknade pulsen på handleden. Bröstkorgen kändes omfamnad. Som om den inte riktigt fick det utrymme den behövde för att göra det den skulle, kunde inte höja sig som den ville.

Han kände paniken komma åkande i venerna. Som en äcklig råttå som skickligt undviktit råttgiftet i trappan, trots att han lagt ut dubbel dos. Huvudet ville sprängas. Skulle han dö nu? Han visste att han inte skulle dö. Ångest är inte farligt, bara obehagligt. Det går att leva med ångest.

Patetiskt.

Det var den sortens meningar som han själv brukade uttala till sina patienter. Men de hjälpte inte. Inte åt dem och inte åt honom.

Han tvingade sig till sittande ställning. Kunde inte ens känna sängen som han satt på. Han hasade ner på knä framför det gamla nattduksbordet som han ärvt av sin mamma. Eller tagit rättare sagt. Det gamla sängbordet dög inte till mycket. Fyra träben och en limmad skiva överst. Strax under skivan fanns en liten låda. Han tvingade sin blytung arm mot lådan och drog den sakta utåt. Den var trög, det hade den alltid varit. Inte kärv, utan mer trög som seg sirap som inte ville rinna ur sin behållare, fast den visste att den måste.

Han orkade inte hålla huvudet upprätt, svetten sköljde från hans hud. Handen trevade i lådan, kände efter om det som fanns där igår också fanns där idag. Han visste att det gjorde det, hjärnan hade inte slutat fungera, inte än.

Det var panikångest, man dör inte av panikångest. Han försökte intala sig meningen igen. Det hjälpte inte den här gången heller.

En burk. Han kände en burk med handens fingrar. Den räfflade kanten på locket kändes bekant. Han skruvade av den med fingrarna och petade omkull den i lådan. Rasslet gick inte att ta

miste på. Tabletter som rasade ut i den gamla furulådan. Han tog tre små runda tabletter och förde dem blixtnabbt till munnen. Tuggade dem girigt som en hund som fått köttfärs i matskålen. Iktorivil, 0,5 mg. Tre stycken. Han skulle sova till midnatt. Skönt.

Erik Sandström andades. Tabletterna hade inte börjat hjälpa än men bara vetskapen om att de kommit in i systemet gjorde honom lugn, lossade lite på strypgreppet som höll honom fången. Snart skulle han sova igen.

Du är förlorad tänkte han. Du är en förlorad människa som inte kommer att hitta hem.

Sömnen avlöste hans tankar. Lät honom inte plågas mer. Skönt.

Spriten smakade illa. Beskt. Han tvingade i sig dropparna, en klunk i taget. Åtta timmar hade han sovit. Klockan var fyra på natten. Han lyfte blicken från sina händer och såg ut. Ut i natten, ut i avgrunden.

Februari var mörkare än mörkast. Snön hade försvunnit i januari och julpyntet slängts i soporna. Nu var snön tillbaka och kylan som den sällskapade med gjorde det obehagligt att gå ut. Ölburkarna fyllde diskhon i den lilla ettan på Södra Centralgatan. Trevlig lägenhet brukade han tänka, trevligt för att vara Gävle.

Han vände upp och ner på flaskan igen, grimaserade illa när spriten vällde ner genom strupen. Läpparnas sår presenterade sig arrogant när den starka vätskan gnedes mot såren som kylan planterat där.

Han visste inte vad han drack. Han hade inte reflekterat över det. Den billigaste flaskan starksprit på systembolaget, det visste han och det räckte så.

Han kände sig seg i kroppen, trött, nästan slö. Iktorivilen smekte hans nerver på ett rätt behagligt sätt. Han behövde bara få hjärnan att slappna av lite till så skulle han snart somna om. Kanske skulle han kunna sova hela nästa dag också.

Tre dagar hade det varit så här, kanske fyra. Han skulle inte jobba på ambulansen förrän på måndag, då hade han varit ledig en vecka. Och idag var det fredag, eller kanske lördag, han visste inte. Det skulle reda ut sig imorgon. Erik Sandström försökte lugna ner sig, försökte få nerverna att hålla sig innanför kroppen. Men det var svårt, nästan omöjligt.

Kapitel 4

Tomas mötte Patriks blick. Det hände inte så ofta. Ögonkontakt var vanligen inte det som Tomas delade med sig av, men just nu, den här morgonen så gjorde han det. De gråmelerade ögonen såg uppgivna ut. Inte sorgsna som ledsna ögon ibland kunde te sig utan mer likgiltiga. Patrik kunde väl visserligen tycka att Tomas kroppsspråk oftast gick åt det likgiltiga hållet, men kraften, elden, glädjen i ögonen, den fanns alltid där. Nu såg han mest ut som en bekymrad liten pojke som förtvivlat bad om hjälp.

– Jag behöver hjälp, sa han samtidigt som han vek ner blicken i bordsskivan.

– Med vad? Patrik ville inte släppa taget om den öppning som ändå verkade finnas nu.

– Jag behöver hjälp, fortsatte han igen. Hjälp med att överleva.

– Är det inte sjukvård du behöver då? Och inte mig.

– Nej det är inte sjukvård. Jag behöver dig och ingen annan.

– Kan du förklara?

– Du är polis.

– Ja, jag är polis. Men det finns många poliser en bit härifrån, på polisstationen. De är dessutom i tjänst.

Patrik kunde inte hålla tillbaka syrligheten i rösten. Den sprängde fram trots att han egentligen inte ville.

– En polis i tjänst är inte det bästa för mig. Jag behöver dig och ingen annan.

– Vad är det som händer Tomas? Har du gjort något? Patriks oro slog över i obehärskad ilska, men han var snabbt tillbaka i ett kontrollerat lugn. Tomas verkade oberörd över samtalets skiftningar i tonläge. Han verkade inte ta någon notis av det.

– Har du mer kaffe? Med mjölk. Tomas sträckte fram koppen mot Patrik som utan att protestera fyllde upp den enligt önskemål.

– Och mjölk. Mjölk i kaffet. Tomas såg obesvärad ut och verkade inte se det absurda i situationen.

När han fått sitt beställda kaffe med mjölk ställde han koppen framför sig. Patrik väntade otåligt.

– Det finns en grupp. En grupp på internet. Den går under namnet Werther.

Patrik tittade frågande på honom men insåg att det här var ett framsteg och ville inte avbryta honom i hans ansats att faktiskt berätta något.

– Vi träffas varje tisdag klockan 02:00.

Tomas tog en paus, som att det var en berättelse som behövde lite tid, behövde få växa fram.

– Halva gruppen skriver en replik på föregående veckas meddelande. Veckan efter replikerar den andra delen av gruppen. Var fjärde vecka röstar alla medlemmar.

Tomas lutade sig tillbaka, drack lite till av sitt kaffe, tog små klunkar. Han verkade vara klar.

Patrik var förvirrad, förstod inte mycket av vad Tomas berättat men han ville försöka förstå. Om Tomas Svensson dyker upp mitt i natten och behöver hjälp av en polis som inte är i tjänst så är det antagligen viktigt.

– Hur många är ni i gruppen? började han, väl medveten om att det här var en tunn is att gå på.

– Nio.

– Så då är ni fem som postar ett meddelande ena gången och fyra nästa gång?

Tomas svarade inte, tittade inte ens upp. Kanske var det för att han ansåg att frågan var för given, lite för basal. Patrik fortsatte istället.

– Vad skriver ni om, vad handlar det om?

– Suicid.

– Själv mord alltså, ni skriver meddelanden om självmord?

– Ja, ungefär.

– Kan du förtydliga dig en aning Tomas. Lyft ner det på en nivå så att en enkel ordningspolis förstår. Förklara lite mer om vad du tycker att jag ska göra. Jag måste veta vad du menar om jag ska kunna hjälpa dig.

Tomas tittade upp, nickade, andades in.

– Vi tar fram nya metoder för att genomföra suicid. Vi nollställer

ordningen var fjärde vecka då vi har nominerat periodens bästa metod.

– Det låter helt vrickat Tomas, men hittills hör jag inget olagligt.

– Det är det inte heller.

– Vad är problemet då? Kom igen nu. Patrik tappade återigen fattningen i sin frustration.

– Fem är döda, sa Tomas.

– Fem i gruppen är döda? Hur många var ni från början och hur har de dött.

– Vi var nio från början och de har dött med de metoder som vi tagit fram.

– Okej, så ni fick fem svaga individer att ta livet av sig eftersom ni serverat dem lösningen på problemen.

– Nej det är inte så. Ingen var suicidal. Vi håller på för att vi är intresserade av fenomenet, inte för att vi vill ta livet av oss, sa Tomas.

– Så vad är det du säger? Att någon har mördat dem med de metoder som ni tog fram?

– Ja.

– Och vilka känner till er sammanslutning?

– Fem, om man räknar bort de som inte lever. Och du, sa han sedan och tittade på Patrik, sex personer.

Patrik satte sig ner på en av köksstolarna bredvid Tomas. Han kände sig trött. Tröttare nu än vad han var för ett par timmar sedan när det knackade på dörren.

– Har du några namn på de som har dött?

Tomas sköt fram en papperslapp med fem namn, nertecknade med en snirklig handstil i blyerts.

Patrik tog lappen, ögnade igenom namnen och knackade fram ett nummer i sin mobiltelefon som han sedan satte mot örat.

Efter en kort inledning läste han upp de fem namnen. Några hummanden senare var samtalet över och mobiltelefonen låg avstängd på bordet mellan dem.

– Det var vakthavande befäl i Gävle, sa han vänd mot Tomas.

– Han bekräftar att personerna är döda, fortsatte Patrik, men samtliga fem fall har avfärdats som självmord. Ingen vidare utredning pågår i något av fallen.

Tomas sa ingenting. Han såg likgiltig ut, tittade ner i bordet.
– Men om det du säger är sant, Patrik höjde rösten en aning, är du en av fem misstänkta för fem mord.

Kapitel 5

Erik Sandström öppnade lägenhetsdörren som ledde in till den lilla lägenheten. Han hade lyckats kränga på sig ett par jeans av märket Wrangler samtidigt som han balanserade till ytterdörren. Han visste inte vad klockan var. Kanske var den nio på morgonen eller fyra på natten, han hade ingen aning. Men det kunde man väl inte så noga veta heller i en årstid där dagen var kortare än natten.

Spriten sved i svalget och han visste att oavsett vem som stod på andra sidan dörren så skulle han förstå att Erik varit rejält berusad dagen innan. Eller hon. Det kunde ju vara en hon som stod där. Men vem skulle det vara?

Erik vred om cylinderlåset och öppnade dörren. Han blev förvånad, men inte så förvånad som han kanske borde ha blivit.

– Ta in den här mannen, sa Patrik samtidigt som han rätt bryskt knuffade in Tomas i hallen.

Tomas var följsam. Han sa inte så mycket utan promenerade in till Eriks köksbord och satte sig.

– Vad fan är det som händer Patrik? Klockan var sex kunde Erik se med hjälp av mikrons display.

Patrik var upprörd, det kunde Erik se. Men han förstod inte riktigt sammanhanget.

– Han kan berätta själv. Vi kan inte ta honom till polisen och han kan inte vara själv, så han får stanna här med dig tills vi har rätt ut det här.

Erik hann inte svara innan Patrik hade lämnat lägenheten. Dörren slogs igen bakom honom och Erik vände sig mot köket och tittade på Tomas. Han såg rätt oberörd ut av vad det nu än var som gjort Patrik upprörd.

Plötsligt slets dörren hastigt upp igen och Patrik stack in huvudet.

– Och ge honom för helvete inte tillgång till en dator.

Sedan gick han igen.

Erik tog en kall starköl från kylen, en 33 centiliters Norrlands Guld. Han brukade vara nogga med att inte visa upp sitt liv och hur det egentligen var, men nu orkade han inte längre. Skulle han klara det här måste han fortsätta som han gjort de senaste dagarna, annars skulle kroppen stänga av. Vila fick bli senare. Oklart när, men inte nu.

Tomas var å andra sidan en tacksam person att vara annorlunda inför. Han noterade ölen men sa ingenting. Han tyckte förmodligen inte ens att det var konstigt att dricka öl sex på morgonen.

Erik satte sig bredvid Tomas. Inte för nära, inte för långt bort. En armlängd brukade Tomas fixa. Längre bort svarade han inte på frågor och närmare gjorde att han gick någon annanstans.

– Jag förstår ingenting, sa Erik. Gör du?

Tomas ryckte på axlarna till svar. De smala armarna följde med axelleden i en stigande rörelse som blottade alla ben och muskler i axel och nackpartiet. Han var ovanligt senig, tänkte Erik när han såg på honom.

– Vad är det som har hänt Tomas? försökte Erik igen.

Tomas berättade om gruppen som kallade sig Werther och vad de gjorde. Han berättade samma historia som han berättat för Patrik tidigare. På samma sätt, lika återhållsam med detaljer. Erik lyssnade, försökte fokusera. Den starka drycken gjorde visserligen att koncentrationen ökade en aning men han fick ändå anstränga sig för att kunna sortera det som Tomas berättade.

Om Tomas dök upp hos Patrik mitt i natten måste han ha panik. Han måste vara fullständigt skräckslagen om han söker upp en polis för att få hjälp, även om det är Patrik som han känner. Men han har gjort rätt, tänkte Erik. Patrik kommer att hjälpa honom. Han var en sån där bra människa som inte dömde någon. Tvärt emot Eriks personlighet som dömde alla så fort han kunde, gärna på förhand.

Erik plockade fram en starköl till och drack hälften med några snabba klunkar. Så ja, nu började det ordna till sig. Trycket mot tinningarna som liknade två vagnsbultar in i skallen började lätta, långsamt men ändå lätta.

– Men du, Tomas. Vad är det du säger? Du och dina polare träffas på nätet och kläcker idéer om hur man kan ta livet av sig. Varför då?

– Ett intresse mest, svarade Tomas och ryckte på axlarna.

– Men om någon faktiskt tar livet av sig då, har inte ni hjälpt till då?

– Det är inte sannolikt att någon mer tar livet av sig för att en metod presenteras. Möjligen kan någon anamma en ny metod, men det ökar inte statistiken.

– Hur vet du det?

– Det är inte rimligt.

Erik suckade för sig själv, han kom ingenstans med den här diskussionen, men han ville veta mer.

– Vilka hade tillgång till materialet?

– Vi bara. Vi i gruppen.

– Ingen annan?

– Nej, ingen annan. Det var en del av överenskommelsen att inte lämna ut det.

– Och då gör man inte det? frågade Erik med ett visst mått av tvivel i rösten.

– Nej, svarade Tomas kort.

– Hur kommer man på det, hur väcks en sån här idé? Erik var uppriktigt intresserad.

– Nu är ju inte vi direkt banbrytande inom området. Forum för suicidala metoder har funnits länge, det fanns till och med före datorns tid även om det har eskalerat efter att internet kom. Men för att svara på din fråga så är det ett intressant ämne som delas av de som är med i gruppen.

Tomas tittade ner en kort stund innan han såg på Erik igen.

– Är det inte bättre att jag berättar vad jag tror som har en aning mer insyn och kunskap än vad du har? Det är ju trots allt jag som kan psykiatri och suicid tillhör ju som bekant den genren.

Erik var en aning förvånad över det plötsliga infallet, men kunde inte annat än nicka till svar.

Kapitel 6

Rummet var mörkt. Eller kanske mer dunkelt än mörkt. Solen hade inte vågat sig upp än och belysningen hemma i Eriks lägenhet var inte riktigt anpassad efter februarimorgnarnas dystra belägring. Morgonen hade börjat oväntat tidigt och på ett oväntat sätt. Patrik hade skyndsamt kastat in Tomas till honom utan någon direkt förklaring. Men det fanns en förklaring. En rätt konstig sådan.

Tomas som efter många gissningar erbjudit sig att förklara det som ännu framstod som obegripligt tittade på Erik, eller åtminstone bredvid Erik innan han gjorde en ansats till att börja sin berättelse.

– För ett halvår sedan fick jag en inbjudan till att delta i en grupp, en grupp på internet, ett annorlunda forum. Jag vet inte från vem och jag vet inte vad de övriga i gruppen heter. Men vi är nio personer, eller åtminstone var, och vi använder bara våra alias, aldrig riktiga namn. Han som bjöd in oss kallar sig Goethe och är moderator.

Erik lyssnade, ville inte avbryta.

– Alla som är med i gruppen har minst två psykiatriska diagnoser enligt DSM-5.

– Vad?

– Om du menar DSM-5 så skrivs det ut diagnostics and statistical manual of mental disorders. En handbok för psykiatriska diagnoser och ges ut av APA.

Tomas var tyst en stund.

– Jag antar att du inte vet vad APA är heller, sa han sedan. Det är den generella förkortningen för American psychiatric association.

– Ok, så alla måste vara psykiskt sjuka för att få vara med och ta fram metoder för hur folk ska ta livet av sig.

Sarkasmen blev lite väl träffande, kanske var det den krypande

berusningen som började tala. Tomas tog sällan någon notis av sådant och tedde sig oberörd den här gången också.

– Fortsätt, det kommer väl kanske mer? sa Erik för att mana på sin vän.

– Och alla måste bo i Gävleområdet.

– Varför det?

Tomas ryckte på axlarna.

– Vet inte, men alla gör det.

Tomas fortsatte sin berättelse där han hade slutat.

– Gruppen delas in i två undergrupper; 1 och 2. Grupp 1 postar var och en ett meddelande som utförligt beskriver en metod. Veckan efter svarar grupp 2 på inlägget med invändningar och komplicerande frågeställningar. Vecka tre får den första gruppen chansen att replikera och försvara sitt tillvägagångssätt och underbygga det med vetenskap.

– Vad händer vecka fyra?

– Då röstar alla medlemmar på den metod de anser bäst för omgången.

– Och sen börjar det om?

– Ja.

– Men nu är hälften av dem döda?

– Ja, plus en.

– De har tagit livet av sig med de metoder som ni har tagit fram?

– Ja det ska se ut så.

Det blev tyst i rummet för en stund. Erik visste inte riktigt vad han skulle säga. Han kände att han helst ville lämnas utanför. Han mindes med klarsynthet och känslsam närvaro hur de för en tid sedan jagat en kidnappare som tagit livet av flera personer. Han hade varit närmare än de förstått och haft mycket större insyn i deras liv än någon från början kunnat ana.

– Vill du ha kaffe? frågade Erik när tystnaden började kännas besvärande.

– Ja. Tomas tittade inte upp, inte än.

– Med mjölk?

– Ja.

– I ett glas?

– Ja.

Kapitel 7

Anders Skathammar trummade med fingrarna på skrivbordet. Lördag förmiddag. Klockan hade närmast sig tio och det var dags för dagens andra kopp kaffe. Han lutade sig tillbaka i den behagliga och nyinköpta kontorsstolen och slängde upp fötterna på bordet. Sjukvårdsdirektör tänkte han, samtidigt som han inte kunde låta bli att le förnöjt över hur titeln formulerade sig. Sjukvårdsdirektör. Det var inte dåligt. Han hade jobbat länge för det här, målinriktat. Han var 54 år nu. Det var dags. Gävleborgs sjukvårdsdistrikt skulle ligga under hans fötter. Han var mannen som alla skulle se upp till, han var den som skulle stå med nykemad kostym och randig slips i Gefle Dagblad och berätta att alla patienter kunde känna sig trygga tack vare honom. Så länge Anders Skathammar fanns kunde alla känna sig trygga.

Pressmeddelandet skulle gå ut på måndag. Före elva på måndag skulle världen veta vem han var.

Det var inte ofta han jobbade på lördagar, men på måndag var det en stor dag.

Han hade börjat som skötare i dåtidens psykiatri. En position som han sällan nämnde. En pinsam plump i Cv:t, även om det var länge sedan som han hade raderat det i de personliga handlingarna. Nej det formella Cv:t började vid hans första chefspost, avdelningschef för vuxenhabiliteringen. En sorglig verksamhet som han tröttnat på efter fyra dagar men haft kraften att sitta kvar vid tills en befordran kom, och den hade inte låtit vänta på sig. Två år hade det tagit innan han kunnat lämna det första skitjobbet och bli verksamhetschef. Som andra linjens chef behövde han inte ha så mycket med personalfrågorna att göra, och det hade passat honom. Hans kvaliteter låg på ett annat plan. Hans stora talanger var de strategiskt uttänkta planerna, gärna långsiktiga och framförallt, det sociala spelet.

"Man ska vara som en kameleont" hade hans mormor sagt. *"Du*

ska smälta in överallt och ändra färg när det behövs”, och det hade han gjort.

Han låg bra till hos dem som man skulle ligga bra till hos och han gjorde ett jobb som syntes och fick andra att se bra ut. Därför hade han vandrat uppåt i hierarkin och det var därför han snart skulle ta över rollen som sjukvårdsdirektör.

Han rös av välbehag inombords när han tänkte på det. Det här huset, den här byggnaden och den där parkeringen är min, tänkte han när han tittade ut genom fönstret på huvudkontoret. Kanske skulle han komma med på den årliga listan över de hundra mäktigaste personerna inom hälso- och sjukvård som Dagens Medicin brukade göra.

Gävleborg var väl kanske inte känt som ett av de mest framgångsrika distrikten inom genren men med hans kontakter borde det kunna räcka till en topp fem placering, eller topp tio i alla fall.

Hans eleganta och något storslagna planer avbröts av en surrande telefon. Iphonen vibrerade ilsket och displayen visade ett inkommande samtal.

Han svarade, lyssnade, kände svetten krypa ut genom huden i pannan samtidigt som oron steg inom honom.

När han lagt på visste han inte mycket. Men han visste att det här samtalet inte var vad han behövde. Helvete. Det där skulle ju vara klart. Han reste sig hastigt, tog på sig kavajen och överrocken i ett svep. Hatten fick han inte glömma, men halsduken lämnade han kvar. Jävlar, måste vara tillbaka till elva, det här var inte bra. Anders Skathammar skyndade sig ut och gick mot hisshallen, det var bråttom nu.

Kapitel 8

Tystnad hade genomsyrat förmiddagen. Erik hade inte haft något att säga och Tomas hade uppenbart inte varit på prathumör han heller. Det var han i och för sig aldrig och den här dagen verkade inte vara något undantag.

Framåt tolv hade Patrik ringt. Han hade låtit lugn på rösten och mer undrande än irriterad frågat om Tomas och vad de gjorde. Han hade inte sagt mycket mer än så.

"Jag kommer upp när jag slutat passet", hade han sagt innan de lagt på, och det hade han gjort.

Klockan var fyra på eftermiddagen och Patrik satt runt det vita köksbordet med laminerad träskiva som klädsel. Krypningarna hade återvänt till Eriks kropp men han skulle stå ut, åtminstone några timmar till.

De satt alla tre runt köksbordet. Ingen sa något eftersom de övriga två kunde anta att det var Patrik som skulle ta ton först, han brukade ju göra det. Så blev det även idag.

– Det som sägs här, det stannar här. Patrik skojade inte, det förstod man.

Det här var visst lite allvarligare än vad Erik först hade trott. Patrik fortsatte.

– Om jag sammanfattar det hela så har vi en bekant, han slog ut med handflatan mot Tomas, som har en del problem. En grupp på nio där Tomas är med har tagit fram nya sätt att ta sitt liv på. Det i sig är inte olovligt. Osmakligt, men inte olovligt. Bekymret är att fem av personerna i gruppen har tagit sitt liv med just de metoder som föreslagits, och de har gjort det i takt med att nya vinnare har utsetts i den här internetgruppen som vi pratar om. Polisen har tittat på fallen var för sig och ser inget underligt med dem. Jag tror däremot inte att man har sett kopplingen mellan dem. Att det finns en koppling kan man ju tydligt säga eftersom samtliga deltog i internetgruppen. Om det har begåtts brott, det vet jag inte.

Vill du säga något Tomas?

Tomas ruskade på huvudet.

– Bekymret med hela den här soppan är att om det nu är som du säger Tomas, Patrik höjde rösten en aning, så är det fem personer som är mördade. Det är dessutom så att mördaren sannolikt är en av de fyra som är kvar eller mannen som sammankallar det hela, han som kallar sig Goethe.

Erik skruvade på sig, han hade inte riktigt förstått digniteten av den historia som Tomas berättade tidigare. Men Patrik hade naturligtvis rätt, och det fanns en omständighet till som var besvärande.

– Tomas är alltså en av fem som skulle kunna vara mördaren eller en av fyra som står på en dödslista. Rent teoretiskt. Patrik tydliggjorde det som egentligen inte behövde sägas.

– Och, fortsatte Patrik, lämnar vi in Tomas till poliserna som sitter i kvarteret bredvid, han nickade mot polisstationens byggnad, syr de in honom direkt, och han kommer förmodligen inte ut. Så det här måste vi sköta själva, vi tre måste fixa det här. När vi fått ihop tillräckligt mycket bevis för att fria Tomas och anhålla någon annan så lämnar vi det till polisen, den riktiga polisen som hanterar sånt här.

Erik visste att han syftade på krim. Patrik ville väl inte riktigt säga det, kanske var det fortfarande lite känsligt att hans far var den kände kriminalkommissarien som ledde de flesta utredningarna av dignitet i Gävleområdet.

– Jag har förstått, Patrik fortsatte, efter att ha pratat med dig Tomas, att det finns en person som kallar sig för Goethe som sammankallar det hela. Han är vår bästa ledtråd just nu, det är honom vi börjar med.

Tystnaden la sig igen, mörkret från februari hade kommit in och skulle fortsätta till nästa dag. Det var tungt, tyngre än tidigare. Eriks tinningar hade börjat värka igen. Han behövde mat. Behövde sova. Behövde något, vad som helst.

– Är du med på det här Tomas? Fattar du allvaret i det här?
Patrik vände sig mot Tomas.

Tomas svarade inte till en början, tittade bara ner.

– Ja, jag är med. Jag är absolut med, sa han efter en stund.

Lite överraskande att han plötsligt svarade men han kanske hade tränat på sina sociala förmågor, tänkte Erik hastigt.

– Är inte Goethe en författare? frågade Erik efter en stund.

– Johann Wolfgang von Goethe föddes i Frankfurt 1749, dog i Weimar 1832. Och ja han var bland annat författare, fyllde Tomas i som för att slutföra sitt som vanligt vetenskapligt omständiga svar.

– Varför tar han ett alias efter en död författare?

– Kanske på grund av Werther.

– Det var väl det gruppen kallades. Werther. Är det också en författare? Patrik la sig i konversationen med svårhudad nyfikenhet.

Tomas suckade.

– Den unge Werthers lidande, von Goethes debutroman. Jag antar att ni inte har läst den.

Patrik och Erik bytte hastigt blickar med varandra och kände sig unisont obildade, även det var en rätt vanlig känsla när man vistades i Tomas sällskap.

Tomas fortsatte.

– Den är skriven i brevform där Werther skriver till sin vän Wilhelm och beskriver sin kärlek. Han är olyckligt förälskad i Lottie som redan är förlovad med Albert. Efter hand blir han mer och mer deprimerad och den unge Werther tar sitt liv genom att skjuta sig.

– Trist, men inte så jätteoriginellt kanske, flikade Erik in.

– Men vänta, fortsatte Erik, menar du att Werthers självmord gett namn till gruppen och att Goethe ser sig som skaparen?

Tomas svarade inte på den direkta frågan utan fortsatte istället sitt resonemang.

– Von Goethes roman var kontroversiell på den tiden och skapade en hel del heta känslor och resonemang. Den beskylls för att ha drivit många unga män till att ta livet av sig efter att ha läst boken. Det har gett upphov till begreppet Werther-effekten som idag har innebörden att människor tar sitt liv på samma sätt som en annan person, ofta en känd person som massmedia skriver om.

Tomas tystnade.

– Werther-effekten, det var som fan, Patrik kunde inte hålla tillbaka den aha-upplevelse som han förmodade att även Erik kände.